

2a categoria

Prosa catalana

Cartes a una mare

Aruai

Cartes a una mare

25 de desembre de 2010

Estimada mare:

Carta número 22.

És Nadal i tu no ets aquí amb nosaltres, és Nadal i no hi ets els dies en què ens reunim tots per dinar, és Nadal i tu no pots estar al nostre costat gaudint d'aquests dies, és Nadal i et trobem a faltar... Per a nosaltres, és difícil estar sense tu, però estic segura que per a tu és encara més difícil estar allà sola sense poder veure'ns.

Ahir, 24 de desembre, en Toni va plorar molt per la teva absència, es va passar la nit parlant de tu i del molt que et trobava a faltar. Recordo que va dir: "Jo l'únic regal que vull per Reis és que torni la mamà". Se'ns està fent molt dur a tots, sobretot en aquesta època en la qual normalment fèiem aquells sopars de Nadal amb les espelmes que tu preparaves per decorar la taula, amb els pastissos sorpresa que ens feies i en acabar, els balls que ens muntàvem els quatre havent acabat de sopar. El pare es torna boig cada cop que escolta la cançó que cada nit de Nadal ballàveu els dos junts mentre jo i en Toni us miràvem i rèiem per la manera tan apassionada que ballàveu.

Aquest Nadal no hem fet res del que fèiem anteriorment, el pare va dir que no tenia ganes d'organitzar tanta cosa si tu no hi eres i va decidir fer un sopar normal i corrent amb una xerrada que vam tenir pel mig.

Fa mesos que no hi ets a casa i encara se'm fa estrany no tenir una dona a casa, no hi ha ningú amb qui pugui parlar i explicar-li les coses com feia amb tu, el pare no hi entén de coses de noies i sempre està pendent d'en Toni. Ara més que mai et trobo a faltar.

Durant aquesta setmana no pararé de pensar en tu i en les coses que sempre fèiem per Nadal. Et recordes de l'any passat quan disfressàvem la casa de Nadal les dues juntes? Recordo perfectament que em vas dir: "L'època més maca de l'any és el Nadal, saps per què? Perquè és quan més temps puc estar amb tu i amb en Toni, quan més puc abraçar-vos i quan més bé ho passem tots junts". Ahir ho vaig recordar i els vaig explicar, al pare i a en Toni, es van quedar de pedra i tot seguit, se'ls va caure una llàgrima. Entre els tres vam decidir escriure't una carta, ja que feia molts dies que no t'escrivia i perquè vegis que per a nosaltres no marxés de les nostres ments, i molt menys per Nadal. Et trobem a faltar i ens hagués agradat molt que per Nadal haguessis pogut estar amb nosaltres i passar-ho igual de genial que cada any.

El pare em va dir que d'aquí a uns dies anirem a veure't, quan ell tingui festa, i desitjo que et faci molta il·lusió, perquè tots tenim moltes ganes de veure't, però no li diguis que t'ho he dit perquè era una sorpresa. Bon Nadal mare, el teu somriure sempre serà per a mi el millor regal de Nadal.

Una abraçada ben forta de part dels tres.

T'estimem molt,

Marta.

1 de febrer de 2011

Estimada mare:

Carta número 48.

Ja feia dies que no t'escrivia cap carta, i em sap greu, però és que tenia molts exàmens i treballs per fer i no he tingut temps. Desitjo que t'agradés la nostra última visita i que ho passessis perfecte amb nosaltres, t'asseguro que d'aquí poquet tornarem a ser allà, asseguts en aquelles cadires que hi ha en aquella petita sala que fa una olor peculiar i no gaire agradable, la veritat. Encara que ja no sigui Nadal et segueixo trobant molt a faltar.

He de confessar-te una cosa que no puc explicar-li al pare ni tampoc a en Toni. Sé que tu m'entendràs perquè ets una dona i no com ells que segur que si algun dia els ho explico es riuran de mi. El cas és que fa dies que m'agrada un noi de la meva escola, és diu Adrià. Al principi de curs em vaig fixar en ell i la veritat és que em semblava una mica beneit, sempre ens barallàvem però jo sé que en el fons només ho fa per cridar la meva atenció. És molt divertit, és extravagant i li agrada molt saber coses noves, sempre em pregunta per tu i fins i tot m'ha promès que un dia d'aquests m'acompanyarà a veure't perquè es mor de ganes de conèixer-te. Cada dia arribo a casa amb un somriure d'orella a orella i el pare sempre em pregunta que per què sóc tan feliç, jo acostumo a contestar-li que la vida no és sempre tan dolenta com tothom diu que és, únicament és qüestió de moments determinats que et fan feliç i d'altres que no tant, i que els més abundants i als que menys importància donem són el bons moments i són aquests els que ens fan sentir vius. Estic segura que mai entén el que li dic, i per això l'única cosa que em diu al respecte és que li agrada que sigui feliç, i esbossa un lleu somriure.

Bé doncs, tornant al tema de l'Adrià, és un noi encantador i estic segura que t'agradarà. Es preocupa per mi i quan estic amb ell és

com si la resta del món desaparegués per segons. Molts cops la Mireia i la Carme em pregunten que per què parlo tant amb ell, i jo em poso vermella com un tomàquet. Encara no he tingut valor per dir-li a cap de les dues el que estic començant a sentir, estic esperant la teva resposta per saber què fer, tot i així crec que ja s'ho imaginem.

Per cert, tu com estàs? Com està el teu peu? En Toni t'ha fet un coixí d'aquests d'aigua calenta perquè te'l posis al peu, té unes ganades immenses d'anar a veure't per donar-te'l.

També he de reconèixer que alguna nit ve al meu llit i em diu: "Marta puc dormir amb tu? És que tinc por i abans sempre anava a dormir amb la mamà, però ara que no hi és prefereixo dormir amb tu que amb el pare que ronca molt i no em deixa dormir", i jo mai m'hi puc negar. Com pots comprovar cada dia et trobem més a faltar i jo i en Toni no som els únics, el pare cada nit se'n va a dormir mirant les vostres fotografies de quan vau començar a anar junts, i encara que no ho reconegui, sempre acaba plorant.

No et preocupis per res perquè a casa ens en sortim, col·laborem molt tots i jo que sóc la dona de la casa els porto molt a ratlla, com tu m'has ensenyat.

Desitjo que t'hagi agradat una de les moltes cartes que t'envio i que em responguis en breu. D'aquí poquet tornarem, t'ho prometo, quan no vagi molt enredada amb el deures i els exàmens.

Ah, i m'està dient per aquí un ocellet que es diu Toni que t'envii una abraçada molt forta de part seva (i de part meva i del pare també, està clar).

T'estimem molt,

Marta.

23 d'abril de 2011

Estimada mare:

Carta número 72.

Ja torno a ser aquí, escrivint-te una de les meves cartes que sé que tant t'agraden. Primer de tot, t'he d'explicar una cosa que de ben segur que t'agradarà i segur que fas un somriure en llegir-ho: definitivament estic amb l'Adrià, a que és genial?! Estic molt contenta mare, no saps quant! Tot va passar fa un parell de dies, portàvem molt de temps sent amics i quedàvem de tan en tan fins que l'altre dia em va dir: "Marta he de dir-te una cosa que és molt important per a mi", jo em vaig quedar sorpresa i tot seguit em va dir: "Marta...jo... t'estimo, i t'estimo molt des de fa un temps, però no sabia com dir-t'ho", jo vaig llançar-me sobre el seus braços, li vaig fer una abraçada i vaig xiuxiuejar-li a l'orella que jo també l'estimava i molt. La veritat és que mai havia imaginat el que es sentia quan deies la paraula "t'estimo", i si algun cop ho vaig imaginar, no era res semblant al que vaig sentir quan li ho vaig dir, a ell. Sempre he pensat que estimar era molt senzill, però m'adono que estimar és més que dir una paraula, és demostrar-ho. Ja portem quatre o cinc dies junts i sé de sobres que jo l'estimava des de feia molt, però és que ara l'estimo més que ahir. Deus pensar que sóc una exagerada i que només sóc una adolescent que s'ha enamorat per primer cop, però jo segueixo pensat que és més que això.

Canviant de tema, saps què mare? Avui és Sant Jordi. No sé si allà ho celebren com cal, però nosaltres seguim regalant-nos coses i escrivint poemes. Jo li he comprat un llibre a en Toni que feia temps, que el volia i estic segura que li agradarà molt. Al pare, però, li he comprat un altre llibre dels molts que té i no sé del tot si li agradarà, és d'aquells que se'ls acaba en un dia, sí, els d'intriga policíaca. D'altra banda, l'Adrià ha vingut avui a casa i m'ha regalat una rosa, i el pare

me n'ha comprat una altra, igual que cada any ens regalava una a tu i a mi (estic segura que en té una altra guardada per a tu, no et preocupis). Ja fa una setmana que no ens passem per allà, però demà o demà passat anirem, i l'Adrià m'ha preguntat si pot venir, tu què en dius? Segur que et fa molta il·lusríó, així que no m'ho pensaré dos cops i només acabar la carta li trucaré.

Cada dia que escric una carta em sento més a prop teu mare, és com si estiguessis aquí al meu costat observant-me i tocant-me el cabell mentre escric, com feies abans cada cop que havia d'escriure qualsevol cosa, segurament m'ajudava el fet que em toquessis el cabell i em donava seguretat cap a mi mateixa. Trobo a faltar totes aquestes coses que fèiem juntes, i encara que t'ho digui a cada carta, t'ho torno a dir: em fa falta una dona a casa, em sento molt sola. Tan de bo poguessis sortir ja d'aquell lloc i poguessis tornar a casa, encara que només m'esbronquessis cada dia, com a mínim series a casa, i et faria petons i abraçades cada dia, no me'n cansaria mai.

Ja queda menys per al meu aniversari, i que sàpigues que aquell dia no m'oblidaré per res d'anar a veure't, perquè l'única cosa que vull per al meu aniversari és veure la meva família unida i junta, com en els vells temps...

Feliç Sant Jordi mare, ens veiem en breu, no et preocupis. Desitjo que t'hagi agradat i que cada cop que llegeixis una carta meva et sentis més a prop meu, sempre que ho necessitis estaré allà, al teu costat, ajudant-te a sortir endavant, i si en aquesta vida caus set cops, jo t'aixecaré vuit, no ho oblidis.

Petonets dels teus tres tresors i una abraçada d'aquelles que et deixen sense respiració.

T'estimem moltíssim,

La teva filla, Marta.